

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 465/2020-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s. r. o., Partizánska 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ing. Rudolf Cádra, vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. k. 2 P v 291/18/2201-19 z 10. februára 2020 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. k. 2 P v 291/18/2201-19 z 10. februára 2020 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára 2020 zrušuje a vec vracia Okresnej prokuratúre Dunajská Streda na ďalšie konanie.

3. Okresná prokuratúra Dunajská Streda je povinná nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 675,43 (slovom šesťstosedemdesiatpäť eur a štyridsaťtri centov) na účet Advokátskej kancelárie JUDr. E. Mišíková & JUDr. Ing. R. Cádra, s. r. o., Partizánska 2, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. I. ÚS 465/2020-15 z 13. októbra 2020 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Okresnej prokuratúry Dunajská Streda (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára 2020 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 12. júna 2018 poverený príslušník Obvodného oddelenia Policajného zboru Veľký Meder (ďalej len „polícia“) uznesením pod ČVS: ORP-436/VM-DS-2018 podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začal trestné stíhanie pre prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon

v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) na tom skutkovom základe, že v „presne nezistenom čase dňa 12. 06. 2018 došlo za presne nezistených príčin k usmrteniu nebohej [REDAKOVANÉ]..., ktorá bola nájdená manželom v čase o 15.45 hod. dňa 12. 06. 2018 a to v garáži rodinného domu...“.

3. V tomto trestnom konaní bola sťažovateľka ako matka usmrtenej osoby (dcéry) 5. decembra 2018 vypočutá v procesnom postavení svedka – poškodeného a 27. decembra 2018 jej poverený príslušník polície umožnil ako poškodenej preštudovať vyšetrovací spis. Z takéhoto postupu orgánu činného v trestnom konaní nadobudla presvedčenie, že v predmetnej veci má priznané procesné postavenie poškodenej osoby.

4. Uznesením pod ČVS: ORP-436/VM-DS-2018 z 30. decembra 2018 poverený príslušník polície podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku predmetné trestné stíhanie zastavil, pretože podľa jeho názoru tento skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. Uvedené rozhodnutie poverený príslušník polície doručil sťažovateľke (jej splnomocnencovi) až na základe žiadosti jej splnomocnenca 11. decembra 2019, t. j. takmer rok po jeho vydaní.

5. Proti rozhodnutiu o zastavení trestného stíhania podala sťažovateľka prostredníctvom splnomocnenca 14. decembra 2019 sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra rozhodla uznesením č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára 2020 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zamietla ako podanú neoprávnenou osobou, pretože sťažovateľku nepovažovala v tejto veci za poškodenú, avšak na základe podanej sťažnosti uložila poverenému príslušníkovi polície záväzný pokyn opätovne začať trestné stíhanie v tejto veci na účel doplnenia dokazovania.

6. Sťažovateľka je presvedčená, že okresná prokuratúra jej napadnutým rozhodnutím neoprávnene odňala procesné postavenie poškodenej v trestnom konaní, čím jej bolo znemožnené uplatňovať si všetky práva vyplývajúce z tohto postavenia, a tak došlo aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu v zmysle ustanovenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

7. Ako to v ústavnej sťažnosti sťažovateľka prezentovala, nesúhlasí s názorom okresnej prokuratúry, že práva poškodeného v predmetnom trestnom konaní prináležia výlučne manželovi a dieťaťu jej nebohej dcéry a že uplatnenie týchto práv sťažovateľkou by prichádzalo do úvahy iba v prípade, „*ak by neexistoval manžel alebo pozostalé dieťa*“.

8. Tento názor okresná prokuratúra podľa sťažovateľky oprela o § 2 ods. 1 písm. d) bod 1 zákona č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obetiach trestných činov“), avšak bez toho, aby reflektovala aj ďalšie ustanovenia označeného zákona, predovšetkým jeho § 2 ods. 3 a § 3 ods. 1.

9. Sťažovateľka opísala skutkové okolnosti danej trestnej veci, z ktorých vyvodila jednoznačnú opodstatnenosť tvrdenia, že v dotknutom trestnom konaní bola osobou poškodenou so všetkými z toho vyplývajúcimi zákonnými oprávneniami.

10. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, aby toto rozhodnutie zrušil, vec vrátil okresnej prokuratúre na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Vyjadrenie okresnej prokuratúry a replika sťažovateľky

11. Ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie túto zaslal okresnej prokuratúre s výzvou, aby sa vyjadrila k jej vecnej stránke. Na základe uvedenej výzvy ústavného súdu predložila Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) listom č. k. 2 GÚp 130/20/1000-3 z 2. novembra 2020 vyjadrenie okresnej prokuratúry (námestníka okresnej prokurátorky) č. k. 2 Pv 291/18/2201-33 z 19. októbra 2020, v ktorom popísala priebeh a výsledok sťažnostného konania po podaní opravného prostriedku sťažovateľkou proti uzneseniu

povereného príslušníka polície pod ČVS: ORP-436/VM-DS-2018 z 30. decembra 2018 o zastavení trestného stíhania a po rekapitulácii dôvodov ústavnej sťažnosti skonštatovala, že sa s námietkami sťažovateľky v celom rozsahu nestotožňuje, odôvodňujúc to v podstate zopakovaním argumentácie obsiahnutej v odôvodnení ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia doplnenou o citáciu § 48 ods. 4 Trestného poriadku a o hodnotenie skutkových zistení vo vzťahu k osobám, ktorým je aktuálne priznané procesné postavenie poškodených v trestnom konaní.

12. V závere vyjadrenia okresná prokuratúra prezentovala svoje presvedčenie, že napadnutým uznesením č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, preto jej ústavnú sťažnosť považovala za nedôvodnú.

13. Generálna prokuratúra zároveň v liste č. k. 3 GÚp 130/20/1000-3 z 2. novembra 2020 súhlasila s upustením od ústneho pojednávania v danej veci.

14. K vyjadreniu okresnej prokuratúry zaujala stanovisko sťažovateľka listom z 12. novembra 2020, v ktorom uviedla, že toto *„je v podstate obsahovo totožné s argumentáciou príslušného dozorového prokurátora, ktorú k predmetnej problematike zaujal“* v napadnutom rozhodnutí, a k tomu prezentovala svoje výhrady už v ústavnej sťažnosti.

15. K okresnou prokuratúrou doplnenému odkazu na ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného poriadku sťažovateľka uviedla, že toto ustanovenie je vo vzťahu k priznaniu alebo nepriznaniu procesného postavenia poškodenej strany v trestnom konaní matke zosnulej osoby absolútne bez významu, pretože jeho obsahom sú len práva samotnej zosnulej, ktoré sú predmetom dedenia, avšak v prípade sťažovateľky ide o uplatnenie práv matky zosnulej, *„konkrétne právo na súkromie, súčasťou ktorého je aj právo na rodinný život“*. Podľa sťažovateľky takéto práva patria priamo matke zosnulej, a nie právnomu nástupcovi zosnulej, a preto v tomto prípade je akákoľvek otázka týkajúca sa dedenia týchto práv irelevantná a nie je možná ani aplikácia § 48 ods. 4 Trestného poriadku.

Sťažovateľka doplnila, že podľa § 124 ods. 1 Trestného zákona sa za škodu na účely trestného konania považuje aj tzv. iná ujma, ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným činom a v takom prípade nie je možné odkazovať ani na hmotnoprávny pojem obeť trestného činu. K porušeniu základných práv matky zosnulej (na súkromie a rodinný život) došlo nepochybne v príčinnej súvislosti s trestným činom.

16. Na podporu týchto tvrdení sťažovateľka citovala príslušnú časť odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 265/2009 zo 17. februára 2011, v ktorej najvyšší súd uviedol, že ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno naplňať jeho citové potreby, t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utrpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločensva (vzťahu) s blízkou osobou.

17. Sťažovateľka dodala, že už len zo samotného vzťahu matka – dcéra je zrejmé, že nie je možné spochybňovať pri smrti dcéry zásah do práva na súkromie matky, zvlášť ak tieto osoby mali medzi sebou dobré vzťahy.

18. Napokon na tvrdenie okresnej prokuratúry, že zo žiadneho dôkazu nevyplýva podozrenie, že by sa stíhaného skutku mal dopustiť švagor, manžel alebo syn zosnulej, a pritom práve z uvedeného dôvodu títo (manžel a syn) majú priznané procesné postavenie poškodených v trestnom konaní, sťažovateľka reagovala tak, že táto skutočnosť nie je relevantná pre priznanie či nepriznanie procesného postavenia poškodenej strany v trestnom konaní aj matke zosnulej.

19. Takisto sťažovateľka vo svojom stanovisku súhlasila s upustením od ústneho pojednávania o jej ústavnej sťažnosti.

20. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, obsahom predložených písomností a stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

21. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

22. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

23. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

24. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

25. Podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody. Poškodený má právo v prípadoch ustanovených týmto zákonom sa vyjadriť, či súhlasí s trestným stíhaním,

má právo uplatniť nárok na náhradu škody, robiť návrhy na vykonanie dôkazov alebo na ich doplnenie, predkladať dôkazy, nazerať do spisov a preštudovať ich, zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní a na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní alebo o dohode o priznaní viny a prijatí trestu, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom, má právo záverečnej reči a právo podávať opravné prostriedky v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Poškodený má právo sa kedykoľvek v priebehu trestného konania informovať o stave trestného konania. Informáciu poskytne orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorý vo veci koná; na tento účel sa poškodenému poskytnú potrebné kontaktné údaje. Informácia o stave konania sa neposkytne, ak by poskytnutím takej informácie mohol byť zmarený účel trestného konania.

26. Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory orgánu verejnej moci (tu okresnej prokuratúry), ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred orgánom verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu orgán verejnej moci vyvodil. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

27. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07). Základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu (m. m. II. ÚS 171/05). Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti orgánov verejnej moci zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem

na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Orgán verejnej moci pri svojom rozhodovaní nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavou súladného výkladu zákonov a obdobných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, i v týchto prípadoch sa musí vyvarovať svojvôle (arbitrážnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (m. m. III. ÚS 72/2010). V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona (III. ÚS 341/07). Ústavne konformný výklad je príslušný orgán verejnej moci povinný uplatňovať vo vzťahu ku všetkým účastníkom konania a zároveň garantovať ich primeranú rovnováhu tak, aby bolo rozhodnutie v predmetnej veci akceptovateľné z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich jednak z ústavy, ako aj medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je Slovenská republika viazaná.

28. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď orgán verejnej

moci urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu a inú právnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu orgánom verejnej moci by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

29. Orgánom verejnej moci nemožno tolerovať pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Orgán verejnej moci nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavnoprávných princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomínať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu (I. ÚS 155/2017, ZNaU 28/2017, pozri aj nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 1241/12 z 13. marca 2013, z ktorého navyše vyplýva, že povinnosť súdov vyhľadávať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež povinnosť zisťovať a formulovať, čo je konkrétnym právom aj tam, kde ide o interpretáciu abstraktných noriem a ústavných zásad.).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

30. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny uznesením okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára 2020, ktorá jej týmto rozhodnutím neoprávnene (v rozpore so zákonom) odňala procesné postavenie poškodenej osoby v trestnom konaní vedenom políciou pod ČVS: ORP-436/VM-DS-2018, keď sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu polície

z 30. decembra 2018 o zastavení trestného stíhania zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako podanú neoprávnenou osobou.

31. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu alebo inému orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala, a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

32. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej alebo inej právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Orgán verejnej moci nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

33. Z uvedených hľadísk ústavný súd pristúpil k preskúmaniu napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára 2020.

34. V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresná prokuratúra ozrejmila, že *„morálnou škodou je škoda vzniknutá porušením práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti (psychická trauma, stres, úzkosť, frustrácia) a môže sa týkať najmä trestných činov proti ľudskej dôstojnosti a trestných činov proti iným právam a slobodám (druhý diel druhej hlavy a deviata hlava osobitnej časti Trestného zákona)“*.

35. Záver o neopodstatnenosti (nesprávnosti) priznania procesného postavenia poškodeného v trestnom konaní sťažovateľke okresná prokuratúra vyvodila zo skutočnosti, že *„za morálnu ujmu je potrebné považovať ujmu, ktorú pociťuje priamo poškodený (ako obeť trestného činu), avšak za morálnu ujmu nemožno považovať traumy príp. úzkosť súvisiacu so stratou dcéry resp. príbuzného a pod. Prijatím uvedenej premisy by totiž mohla vo všeobecnosti nastať situácia, že za poškodeného by bolo možné považovať napr. najlepšiu priateľku/priateľa zomretého (príp. iné osoby), s ktorou by mohol mať zomretý napr. lepší vzťah ako s niekým z priamych príbuzných.“*

36. Prijatý záver okresná prokuratúra oprela aj o ustanovenie § 2 ods. 1 písm. d) bod 1 zákona o obetiach trestných činov, podľa ktorého je obeťou násilného trestného činu fyzická osoba, ktorej bola úmyselným násilným trestným činom spôsobená ujma na zdraví; ak táto osoba v dôsledku tohto činu zomrela, obeťou násilného trestného činu je aj pozostalý manžel po zomretom a pozostalé dieťa po zomretom, a ak ich niet, pozostalý rodič po zomretom, a ak ho niet, osoba, ku ktorej mal zomretý vyživovaciu povinnosť, ak odsek 3 neustanovuje inak.

37. Podľa § 2 ods. 3 tohto zákona pozostalý manžel, pozostalé dieťa, pozostalý rodič alebo osoba, ku ktorej mal zomretý vyživovaciu povinnosť podľa odseku 1 písm. d) prvého bodu, nie sú obeťou násilného trestného činu, ak zomretému spôsobili trestným činom smrť.

38. Okresná prokuratúra citovanú právnu úpravu vyhodnotila tak, že „*pozostalý rodič po zomretom prichádza do úvahy až subsidiárne - v prípadoch kedy niet pozostalého manžela a pozostalého dieťaťa po zomretom*“. Vychádzala tiež z ustanovenia § 473 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), z ktorého vyplýva, že v prvej skupine dedia poručiteľove deti a manžel, každý z nich rovnakým dielom.

39. S prihliadnutím na uvedené bola okresná prokuratúra toho názoru, že sťažovateľka ako rodič (matka) zomretej nie je osobou oprávnenou (rovnako ani jej splnomocnenec) na podanie sťažnosti proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania, pretože nejde o poškodenú v zmysle § 46 a nasl. Trestného poriadku.

40. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti názoru okresnej prokuratúre oponuje tým, že táto neprihliadla na znenie ustanovenia § 2 ods. 1 písm. b) bodu 2 zákona o obetiach trestných činov, podľa ktorého sa obeťou rozumie príbuzný v priamom rade, osvojiteľ, osvojenec, súrodenec, manžel a osoba, ktorá žila v čase smrti v spoločnej domácnosti s osobou, ktorej bola trestným činom spôsobená smrť, ako aj osoba závislá od osoby, ktorej bola trestným činom spôsobená smrť, ak utrpeli v dôsledku smrti tejto osoby škodu a ak odsek 2 neustanovuje inak; ak je týchto osôb viac, považuje sa za obeť každá z nich. Rovnako podľa sťažovateľky okresná prokuratúra opomenula už citované ustanovenie § 2 ods. 3 zákona o obetiach trestných činov (pozostalý manžel, pozostalé dieťa, pozostalý rodič... nie sú obeťou násilného trestného činu, ak zomretému spôsobili trestným činom smrť) a § 3 ods. 1 tohto zákona, podľa ktorého každá osoba, ktorá tvrdí, že je obeťou, sa považuje za obeť, kým sa nepreukáže opak, alebo ak nejde o zjavné zneužitie postavenia obeť podľa tohto zákona, a to bez ohľadu na to, či bol páchatel trestného činu zistený, trestne stíhaný alebo odsúdený.

41. Aplikujúc citované ustanovenia zákona o obetiach trestných činov na v ústavnej sťažnosti popísané skutkové okolnosti daného prípadu, sťažovateľka dospela k presvedčeniu, že priznanie jej procesného postavenia poškodeného v trestnom konaní, tak ako to urobila polícia, bolo opodstatnené. Podľa sťažovateľky, kým v predmetnej veci

nebolo dostatočným spôsobom zistené, či išlo o samovraždu, alebo o násilný trestný čin, nebolo možné ani preukázať, kto sa tohto prípadného trestného činu dopustil, teda nebolo možné ako páchatel'ov vylúčiť ani manžela a syna jej dcéry (§ 2 ods. 3 zákona o obetiach trestných činov). Popísaním niektorých situácií, ktoré v trestnom konaní nastali, sa sťažovateľka snažila poukázať aj na to, že manžel ani syn jej nebohej dcéry riadne nevykonávali práva poškodených v trestnom konaní, ktorých regulárne uplatňovanie by viedlo podľa slov sťažovateľky aspoň k náležitému zisteniu skutkového stavu.

42. Sťažovateľka teda o sebe tvrdí, že je „obeťou“, preto jej „prináleží“ postavenie poškodenej v trestnom konaní a v zmysle uvedenej právnej úpravy sa za obeť považuje „až dovedy, pokiaľ nebude preukázané, že páchatel'om prípadného násilného trestného činu nie je manžel alebo syn“ jej nebohej dcéry.

43. Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že jeho úloha v konaní o aktuálnej ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nespočíva v záväznom určení, či sťažovateľke v predmetnom trestnom konaní prináleží alebo neprináleží procesné postavenie poškodenej osoby v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku a s tým spojený výkon zodpovedajúcich práv. Úloha ústavného súdu v rámci jemu ústavou a zákonom o ústavnom súde vymedzených právomocí spočíva v posúdení, či okresná prokuratúra ako príslušný orgán verejnej moci vydaním napadnutého rozhodnutia, ktorým neuznala procesné postavenie sťažovateľky v prebiehajúcom trestnom konaní ako poškodenej, dala zadosť všetkým ústavnoprávnym princípom vyplývajúcim z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny. Inak povedané, ústavný súd je povinný skúmať, či napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára 2020 je ústavne konformným rozhodnutím.

44. Tak okresná prokuratúra, ako aj sťažovateľka tvrdenia o správnosti ich (rozdielných) názorov podporili príslušnými ustanoveniami zákona o obetiach trestných činov (okresná prokuratúra aj ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Podľa názoru ústavného súdu to, či osoba v rámci trestného konania má alebo nemá mať procesné postavenie poškodeného, však nezávisí od otázky, či táto je alebo nie je obeťou v zmysle

zákona o obetiach trestných činov. Pojmy poškodený (podľa Trestného poriadku) a obeť (podľa zákona o obetiach trestných činov) nie sú identickými pojmami, sú to samostatné od seba nezávislé (autonómne) pojmy, pri ktorých ale môže nastať ich spoločný prienik. Znamená to, že poškodený v trestnom konaní nemusí byť nevyhnutne obeťou trestného činu a naopak obeť trestného činu nemusí byť poškodeným v zmysle subjektu trestného konania tak, ako to upravuje Trestný poriadok, ale v konečnom dôsledku môže nastať (a v praxi spravidla aj nastáva), že obeť trestného činu je stranou konania v postavení poškodeného.

45. Zreteľné je to aj z ustanovenia § 3 ods. 6 zákona o obetiach trestných činov, podľa ktorého obeť má v trestnom konaní postavenie oznamovateľa trestného činu, poškodeného alebo svedka a patria jej práva a povinnosti upravené v Trestnom poriadku súvisiace s uvedeným postavením. Z tohto ustanovenia je zrejmé, že obeť nemusí mať v trestnom konaní nevyhnutne procesné postavenie poškodeného ako strany konania.

46. Rozdiely v ponímaní poškodeného podľa Trestného poriadku a obeť podľa zákona o obetiach trestných činov sú z ustanovení týchto právnych predpisov badateľné. Napríklad poškodený je stranou trestného konania s procesnými právami a povinnosťami a obeť je subjektom osobitnej starostlivosti poskytovanej štátom podľa zákona o obetiach trestných činov; obeťou trestného činu nemôže byť právnická osoba [§ 2 ods. 1 zákona o obetiach trestných činov], ktorá ale poškodenou byť môže; za obeť možno považovať aj pozostalé osoby po obeti, ktorá v dôsledku trestného činu zomrela, a to aj keby takéto osoby postavenie poškodeného nemali; poškodenému sa nahrádza škoda vzniknutá v príčinnej súvislosti s trestným činom, u obeti sa predchádza aj druhotnej škode, ktorou sa rozumie ujma, ktorá nebola obeti spôsobená trestným činom, ale vznikla v dôsledku prístupu orgánov verejnej moci, subjektu poskytujúceho pomoc obetiam, poskytovateľa zdravotnej starostlivosti, znalca, tlmočníka, obhajcu alebo oznamovacích prostriedkov [§ 2 ods. 1 písm. f) a § 8 zákona o obetiach trestných činov]; alebo poškodeným z hľadiska Trestného poriadku je aj právny nástupca, avšak práva obeť nemôžu prejsť na inú osobu [pozri pri obdobnej právnej úprave aj ŠÁMAL, Pavel. § 43 [Poškodený]. In: ŠÁMAL, Pavel, GŘIVNA, Tomáš, NOVOTNÁ, Jaroslava, PÚRY,

František, RŮŽIČKA, Miroslav, ŘÍHA, Jiří, ŠÁMALOVÁ, Milada, ŠKVAIN, Petr. Trestní řád I, II, III. 7. vydání. Praha : Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 506.)].

47. Samotné využitie ustanovení zákona o obetiach trestných činov ako podporných pre ustálenie, či osoba má alebo nemá byť subjektom trestného konania v postavení poškodeného, ústavný súd nevníma ako neprípustné alebo nesprávne, avšak primárnymi pre takéto posúdenie procesného postavenia osôb v trestnom konaní musia byť ustanovenia Trestného poriadku. Ak v danom prípade okresná prokuratúra pri určení postavenia sťažovateľky odkazovala na normy zákona o obetiach trestných činov, bolo jej povinnosťou urobiť to jednak a až po vyhodnotení otázky postavenia sťažovateľky v trestnom konaní z hľadiska ustanovení Trestného poriadku a jednak urobiť to dôsledne. Pokiaľ okresná prokuratúra svoj názor oprela o ustanovenie § 2 ods. 1 písm. d) bod 1 zákona o obetiach trestných činov, potom je potrebné vytknúť jej nedostatočné vysporiadanie sa s nenaplnením zákonnej podmienky uvedenej v označenom ustanovení, keď trestné konanie nebolo vedené pre úmyselný ale nedbanlivostný trestný čin – prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona.

48. Navyše, s prihliadnutím na judikatúru všeobecných súdov týkajúcu sa najmä rozhodovania o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní, ale aj v civilných konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy (pozri napr. sťažovateľkou citované rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 265/2009 zo 17. februára 2011 alebo rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 10/2011 z 1. júna 2015), ktorá pripúšťa, že protiprávne pozbavenie života blízkej osoby môže predstavovať závažný zásah do práva na súkromie dotknutej fyzickej osoby ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby, a spôsobiť tak tejto osobe nemateriálnu ujmu, sa ako nie celkom neopodstatnená javí aj sťažovateľkou uplatnená argumentácia o potrebe aplikácie § 2 ods. 1 písm. b) bodu 2 zákona o obetiach trestných činov v danej veci vo vzťahu k jej osobe. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia síce vyplýva, že podľa názoru okresnej prokuratúry škoda bola spôsobená iba priamo osobe, ktorá v súvislosti s trestným činom zomrela (nebohej dcére), a nie sťažovateľke, čo potom vylučuje použitie § 2 ods. 1 písm. b) bodu 2 zákona o obetiach trestných činov (keďže toto ustanovenie vyžaduje, aby aj príbuzný v priamom rade utrpel v dôsledku smrti

zomrelej osoby škodu), avšak tento dôvod tak, ako bol okresnou prokuratúrou, čo sa týka neuznania spôsobenia škody sťažovateľke, prezentovaný, nemožno v komparácii so spomínanými rozhodnutiami všeobecných súdov považovať za dostatočne presvedčivý.

49. Ústavný súd však znova zdôrazňuje, že ustanovenie § 2 ods. 1 zákona o obetiach trestných činov definuje pojmy obeť a obeť násilného trestného činu iba pre účely tohto zákona. Preto polemika sťažovateľky so záverom okresnej prokuratúry v súvislosti s použitím podľa jej názoru nesprávneho ustanovenia zákona o obetiach trestných činov je v tomto prípade irelevantná.

50. Ako už bolo uvedené, určenie procesného postavenia konkrétnej osoby v trestnom konaní ako poškodenej musí vychádzať predovšetkým z ustanovení procesnoprávneho predpisu, ktorým sa trestné konanie riadi, t. j. z príslušných ustanovení Trestného poriadku (predovšetkým § 46 ods. 1). Z nich vyplýva, že pre priznanie postavenia poškodeného je potrebné zisťovať, skúmať a vyhodnotiť určité relevantné skutočnosti, najmä či takejto osobe bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

51. V preskúvanom prípade takémuto postupu zodpovedala iba časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresnej prokuratúry, v ktorej vyvodila, že za morálnu ujmu nemožno považovať traumy, príp. úzkosť súvisiacu so stratou dcéry, resp. príbuzného a pod., ale iba ujmu, ktorú pociťuje priamo poškodený (ako obeť trestného činu). Tento záver okresná prokuratúra podporila tvrdením, že v opačnom prípade by mohla vo všeobecnosti nastať situácia, že za poškodeného by bolo možné považovať napr. najlepšiu priateľku/priateľa zomretého (príp. inej osoby), s ktorou by mohol mať zomretý napr. lepší vzťah ako s niekým z priamych príbuzných.

52. Vo vzťahu k rozsahu kritérií obsiahnutých Trestným poriadkom definujúcich poškodeného v trestnom konaní ústavný súd takúto argumentáciu považuje za nedostatočnú. Okresná prokuratúra jednoznačne diskvalifikovala osobu sťažovateľky z postavenia strany

trestného konania – ako poškodenej – iba a jedine skrz vylúčenia možnosti spôsobenia jej morálnej škody stíhaným trestným činom. Okrem toho, že zo strany okresnej prokuratúry išlo o všeobecné tvrdenie opreté o nie rozhodujúcu právnu úpravu bez akéhokoľvek zisťovania či zohľadňovania konkrétnych okolností daného prípadu (skúmania napr. intenzity vzťahov medzi sťažovateľkou a jej nebohou dcérou), opomenula skúmať, a ak to aj skúmala, nepremietla to do odôvodnenia svojho rozhodnutia, či priamo sťažovateľke (teda nielen jej nebohej dcére) nebola trestným činom spôsobená iná v § 46 ods. 1 Trestného poriadku uvedená škoda alebo či neboli porušené, či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody (napr. na rodinný a súkromný život). O tomto sa odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nezmieňuje vôbec.

53. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia okresnej prokuratúry nesvedčí o obligátnom komplexnom zisťovaní, skúmaní a riadnom vyhodnotení skutočností podstatných pre nepriznanie sťažovateľke procesného postavenia poškodeného v trestnom konaní v tomto konkrétnom prípade. Ide o rozhodnutie, ktoré neposkytlo sťažovateľke dostatočné objasnenie jeho skutkového a právneho základu, opodstatňujúceho zamietnutie sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu polície ČVS: ORP-436/VM-DS-2018 z 30. decembra 2018.

54. Nedostatočné odôvodnenie uznesenia okresnej prokuratúry, ktoré vyústilo do jeho arbitrárnosti, ústavný súd považuje za dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, súčasťou ktorého je nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný orgán verejnej moci, v tomto prípade okresná prokuratúra, v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

55. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že okresná prokuratúra v napadnutom uznesení nezohľadnila citované východiská ochrany základných práv a slobôd, preto jej prístup pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky nemožno hodnotiť

inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základného práva na inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.

56. Tieto skutočnosti viedli ústavný súd k výroku, že okresná prokuratúra uznesením č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára 2020 porušila základné právo sťažovateľky na inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (bod 1 výroku nálezu).

57. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s ustanovením § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

58. Vzhľadom na to, že ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, bolo pre dovŕšenie ochrany porušeného základného práva potrebné využiť aj právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, resp. podľa § 133 ods. 2 a 3 písm. b) zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 291/18/2201-19 z 10. februára 2020 a vrátil jej vec na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu).

59. Podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

60. Podľa § 134 ods. 2 zákona o ústavnom súde ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je viazaný rozhodnutím ústavného súdu podľa § 133 ods. 3 písm. a) až d); toto rozhodnutie ústavného súdu je vykonateľné doručením.

61. Úlohou okresnej prokuratúry bude opätovne konať a rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky proti uzneseniu polície z 30. decembra 2018 vydanému pod ČVS: ORP-436/VM-DS-2018, skúmajúc pritom jej procesné postavenie v danom trestnom konaní realizáciou ústavne súladnej interpretácie a aplikácie ustanovenia § 46 ods. 1 Trestného poriadku za súčasného riadneho uvedenia dostatočných a presvedčivých dôvodov v prijatom rozhodnutí.

V.

Trovy konania

62. Sťažovateľka v petite svojej ústavnej sťažnosti požiadala ústavný súd o priznanie náhrady trov konania.

63. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

64. Pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania ústavný súd vychádzal z § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého výpočtovým základom pre účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka, ak odsek 4 neustanovuje inak. Táto podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za I. polrok 2019 predstavovala sumu 1 062 €.

65. Ústavný súd preto v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky priznal sťažovateľke náhradu trov konania v celkovej sume 675,43 € z dôvodu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, a to za tri úkony právnej služby (prípravu a prevzatie veci, písomné vyhotovenie ústavnej sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu okresnej prokuratúry) vykonané v roku 2020 v sume

177 € za jeden úkon a tri režijné paušály v sume 10,62 € za jeden paušál vrátane 20 % DPH, na náhradu ktorých zaviazal okresnú prokuratúru (bod 3 výroku nálezu).

66. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu